

24.6.2010

MEDEDELING AAN DE LEDEN

Betreft: Verzoekschrift 1834/2009, ingediend door Konstantinos Lazaridis (Griekse nationaliteit), over Kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten en over niet-naleving van het "ne bis in idem"-beginsel

1. Samenvatting van het verzoekschrift

Indiener wijst erop dat een Franse rechtbank hem in een rechtszaak schuldig heeft verklaard aan een feit waarvan een Griekse rechtbank hem eerder heeft vrijgesproken, en dat hij vanwege lacunes in de op dit gebied geldende EU-wetgeving nu een gevangenisstraf in Frankrijk zal moeten uitzitten. Indiener wijst er in dit verband op dat het Kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten EU-burgers niet de garantie biedt dat het "ne bis in idem"-beginsel wordt nageleefd door de justitiële autoriteiten van de lidstaten. Indiener verzoekt derhalve het Europees Parlement om de nodige maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat deze ernstige juridische tekortkoming wordt gecorrigeerd.

2. Ontvankelijkheid

Ontvankelijk verklaard op 23 maart 2010. De Commissie is om inlichtingen verzocht (artikel 202, lid 6, van het Reglement).

3. Antwoord van de Commissie, ontvangen op 24 juni 2010.

De Europese Commissie is niet bevoegd op te treden op het gebied van het dagelijks functioneren van het strafrechtstelsel van een bepaalde lidstaat. Derhalve is in dit bewuste geval alleen Frankrijk of Griekenland verantwoordelijk voor de juridische beoordeling.

Ter informatie van de Commissie verzoekschriften merkt de Commissie in dit verband het

volgende op.

In de Europese Unie is de bindende bepaling met betrekking tot het "ne bis in idem"-beginsel in strafzaken neergelegd in artikel 54 t/m 58 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Het Hof van Justitie heeft deze bepaling diverse keren uitgelegd in zijn jurisprudentie, waarin hij in het bijzonder verklaard dat het "ne bis in idem"-beginsel van toepassing is op vrijspraken in de gehele Unie, indien en voor zover een tweede procedure dezelfde strafbare feiten zou betreffen (zie het arrest van het Hof van 28 september 2006 in Zaak C-150/05, Van Straaten).

Het Kaderbesluit 2009/948/JBZ over het voorkomen en beslechten van geschillen over de uitoefening van rechtsmacht bij strafprocedures (PB L 328 van 15.12.2009, blz. 42) heeft tot doel te voorkomen dat tegen dezelfde persoon in verschillende lidstaten wegens dezelfde feiten parallelle strafprocedures worden gevoerd. Dit zou inderdaad gepaard gaan met het risico van twee onherroepelijke vonnissen over dezelfde feiten, hetgeen zou indruisen tegen het "ne bis in idem"-beginsel. De lidstaten moeten uiterlijk 5 juni 2012 hebben voldaan aan dit kaderbesluit.

Wat betreft het "ne bis in idem"-beginsel, bepalen in het bijzonder artikel 3 van het Kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (PB L 190 van 18.7.2002, blz. 1) – onder het kopje "Gronden tot verplichte weigering van de tenuitvoerlegging": "De rechterlijke autoriteit van de uitvoerende lidstaat, hierna 'de uitvoerende rechterlijke autoriteit' genoemd, weigert de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel in de volgende gevallen: 2. uit de gegevens waarover de uitvoerende rechterlijke autoriteit beschikt, blijkt dat de gezochte persoon onherroepelijk door een lidstaat is berecht voor dezelfde feiten, op voorwaarde dat, in geval van veroordeling, de sanctie is ondergaan of op dat tijdstip wordt ondergaan dan wel niet meer kan worden uitgevoerd volgens het recht van de veroordelende lidstaat." Deze grond tot verplichte weigering veronderstelt dat de rechterlijke autoriteit van de uitvoerende lidstaat bekend is met de eerdere veroordeling. Het is echter waarschijnlijk dat de betreffende persoon of diens advocaat zich hierop zal beroepen.

Tot slot zij opgemerkt dat artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat niemand opnieuw wordt berecht of gestraft in een strafrechtelijke procedure voor een strafbaar feit waarvoor hij in de Unie reeds onherroepelijk is vrijgesproken of veroordeeld overeenkomstig de wet.

Conclusies

De Commissie is niet bevoegd om deze zaak verder te onderzoeken. De Commissie verzoekschriften kan indiener adviseren juridische hulp in te roepen in verband met de rechtsmiddelen die hem in Frankrijk ter beschikking staan.